

Gudstjeneste juleaften d. 24. december 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Lukas 2,1-20.

Musik: Christoffer Sprotte, Finn Hansen Trøjgaard & Anders Gustavsen-Sprotte. Gospelkoret Nardus/Emmaus - Mette Risager, Rikke Roland Honnoré & Kim Johansen

Lyd: Jack Johansen.

Sangindslag: Away in a manger

Velkomst

Salme: Det kimer nu til julefest

Bøn og Fadervor

Juleevangeliet for børn

Salme: Et barn er født i Betlehem

Juleevangeliet – Lukasevangeliet kapitel 2,1-20 (Oscar & Sofia)

Omtaler og indsamling til ”vandprojekterne i landsbyen Mulungwishi, DR Congo.”

Salme: Nu tændes tusind julelys

Tale

Salme: Hvad er det, der gør jul til noget særligt?

Bøn og lys

Sangindslag: Mit hjerte altid vanker (Mette Risager)

Salme: Dejlig er jorden

Velsignelsen

Sangindslag: December Song

Prædiken juleaften d. 24. december 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Lukas 2,1-20.

Hvor er det dejligt, at være samlet i kirken. Nu begynder julens fejring. Vi er, de fleste af os i alt fald, glade for at se hinanden igen.

Vi synger med på julesalmerne, som i år har fået lidt ekstra pep med musikken. Vi har lige hørt juleevangeliet læst op fra Lukasevangeliet. Det er præcis den samme historie, som sidste år, og forrige år, og det er den, der kommer igen næste år.

Mange har rejst for at nå frem. Nogle har endda krydset grænser for at komme til Odense. Fælles for os er, at vi er nået frem til et sted, hvor vi hører til.

På den måde har vi meget til fælles med Josef og Maria. De er også på rejse mod et sted, hvor de (Josef) hører til.

De fleste af os har selv valgt, at vi skulle komme hertil. Sådan var det ikke for Josef og Maria.

De havde fået en lodret ordre fra den romerske besættelsesmagt om, at de skulle tælles. Her var der ikke noget med nem-ID og computere, nej man måtte fysisk møde op i den by, hvor ens slægt kom fra.

Det var både dyrt, farligt og besværligt, når ens kone ovenikøbet var højgravid.

3 af 7

Josef og Maria når omsider frem til det sted, hvor de hører hjemme. Stedet, hvor folk ved, hvem man er. Stedet, hvor man kender historierne og forstår, hvorfor ting hænger sammen som de gør. Det er der, hvor man selv er kendt.

Det var sådan i Betlehem, at rigtigt mange følte, at det var stedet, hvor de havde hjemme. Derfor var de taget dertil for, at lade sig registrere og tælle.

Men selv dér, hvor Josef havde hjemme, var der faktisk ikke plads til ham og Maria, som mærkede i sin krop af fødslen nærmede sig.

Intet værelse hos slægtninge, intet hotelværelse, men et ly blandt dyrene i stalden, var der hvor den lille familie fandt et hjem, og hvor Maria fødte sin søn, svøbte ham og lagde ham i en krybbe.

Det har været alt andet end optimalt. Uden at vide noget om, hvad Maria havde tænkt om sin fødsel, så er jeg ret sikker på, at det at føde sit barn i en stald, ikke har været en del af planen. Det er ikke videre Insta-worthy.

Men det er lige dér. Midt i det helt uperfekte, i halvmørket, i dyrenes aromaer, i Josefs og Marias afmagt, at Gud lader sig føde.

Ude på markerne, var der mennesker, som arbejdede i mørket. De passede dyrene og kunne se ind på lyset fra Betlehem, der summede af liv, fordi der var så mange mennesker på besøg. Der var, ligesom her, rigtigt mange, som ikke havde set hinanden længe, så gensynsglæden var stor.

4 af 7

Hyrderne havde det job, som ingen andre ville have. På mange måder var de helt udenfor det liv, der ellers udspillede sig i Betlehem. Der var ingen, der kom for at hilse på dem. De havde ingen glade gensyn.

Hyrderne var ligegyldige mennesker. Der var ingen, der regnede dem for noget. Faktisk var de så ligegyldige, at der ikke en gang var nogen, der gad at tælle dem.

Kejser Augustus holdt ellers folketælling i hele verden, men ikke en gang i den romerske folketælling talte de med i.

Når Gud bliver menneske, og på den måde griber ind i historien, så går det ikke stille for sig.

Hvor ville det da også være fjollet, at overøse denne verden med himmelsk kærlighed, uden at der blev sunget og forkyndt om det. For kærlighed har det jo med at blive virkeligt, og gå dybt, når der sættes ord på.

De ansigtsløse og navneløse hyrder, som var ligegyldige for folk, er alt andet end ligegyldige for Gud.

Pludselig står de ansigt til ansigt med Guds budbringer, en engel, der stråler på en sådan måde, at det tunge og kolde mørke omkring dem, må vige.

Englen beroliger dem: "Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe."¹

---

¹ Lukas 2,10-12.

5 af 7

Og så brød englekoret ellers ud i sang. Hyrderne oplevede: Håb, kuldegysninger, tro, kærlighed, tvivl, glæde, ja selv tårerne fik frit løb.

For da Gud blev menneske var det en kærlighedsytring, som denne verden aldrig har set mage til.

Det gik ikke stille for sig julenat i Betlehem. Faktisk gav det genlyd i hele verden, og ekkoet runger stadig mellem himmel og jord.

Frygt ikke, en stor glæde, for hele folket, en frelser....

Det er det ekko, der samler os, som får os til at tage af sted og drage mod det sted, hvor vi har hjemme.

Det er det, der får os til at standse op og forundres over historien om Jesus, der fødes i en stald i Betlehem.

Vi har brug for igen og igen, at blive mindet om, at Gud elsker os betingelsesløst.

For at det kan slå rod i vores liv er vi nødt til at sænke paraderne, at lade hjertets mure falde, og lytte.

For det lyder stadig i vores verden, at der er en stor glæde, som skal være for hele folket. At i dag er der født en frelser... og tegnet er et barn, der ligger i en krybbe.

Midt i en travl hverdag, hvor mange af os halser af sted, nogen gange med hovedet under armen og hjertet parkeret dybt inde i kroppen, forfalder vi i vores kultur gange ofte til den forestilling, at alt i livet er noget, vi skal gøre os fortjente til.

Vi lever i den vildfarelse, synes jeg, at alting skal være perfekt og fortjent. Derfor er det også kun vores allerbedste sider, vi viser frem i mødet med andre.

På den måde får vi skabt os et liv, hvor hegner os selv inde bag en mur af perfektion, hvor vi er meget nøje med, hvem der har adgang.

Julens historie er kærlighedens budskab om Gud, der blev menneske, og dermed viste en hel verden sin utrolige kærlighed. Han gør op med mørke, synd, elendighed, krig, håbløshed og erstatter det med lys, tilgivelse, glæde, fred og håb.

I en verden, hvor vi har mere travlt med at se modsætninger frem for fællesskaber, har vi rigtigt meget brug for det budskab. For det er et budskab, som nedbryder grænser, og som bygger mennesker op.

Gud har på en og samme gang den store verden i sin tanke, men samtidigt ser han også du og jeg.

Han er også en Gud, der har dig på sinde. Han elsker dig, og er også din Gud.

Her er vi altså nødt til at slippe ideen om, at vi skal gøre os fortjente, eller være perfekte, for at vi er værd at elske.

For Guds kærlighed er en gave, og en gave har man aldrig gjort sig fortjent til, for så var det ikke en gave.

Når Gud giver verden en gave - Jesus - så gives den ikke under et flot juletræ i et perfekt hjem, hvor der dufter af julemad.

7 af 7

Næ, Gud giver sig selv til mennesker, som ganske vist hører til i Betlehem, men som forvises til en mørk og stinkende stald.

Gud offentliggør det ikke som et perfekt farveafstemt opslag på Instagram, men englene synger det ud til udstødte hyrder i mørket.

Guds kærlighed åbenbares i første omgang i det uperfekte, i det snavsede, blandt mennesker, som ikke rigtigt tæller.

Det er ikke mennesker, som har gjort sig fortjent, men det er mennesker, som er. Mennesker som ikke gemmer sig bag ved alt det, som vi kan omgive os med i livet, og som nogen gange skaber en barriere for andre mennesker og for Gud.

Guds trænger sig på i vores liv, og hvor er det godt at vi kan være sammen om det. For når vi er der, hvor vi hører hjemme, så kender folk os, og så behøver vi slet ikke at lade som om, vi har styr på det hele. Så kan vi trygt lade murene falde og slippe perfektionen og lade Gud komme til.

Den er god nok, Gud rækker også frem til dig!

Rigtig glædelig jul.

Amen.

Salme: Hvad er det, der gør jul til noget særligt?